

SEJM
RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ
IV kadencja
Prezes Rady Ministrów
RM 10-77-04

Druk nr 2887
Warszawa, 26 kwietnia 2004 r.

Pan
Józef Oleksy
Marszałek Sejmu
Rzeczypospolitej Polskiej

Na podstawie art. 118 ust. 1 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej z dnia 2 kwietnia 1997 r. przedstawiam Sejmowi Rzeczypospolitej Polskiej projekt ustawy

- o ratyfikacji Protokołu z dnia 24 lipca 1996 r. sporządzonego na podstawie art. K.3 Traktatu o Unii Europejskiej, w sprawie wykładni, w trybie prejudycjalnym, przez Trybunał Sprawiedliwości Wspólnot Europejskich, Konwencji o ustanowieniu Europejskiego Urzędu Policji.

W załączeniu przedstawiam także opinię dotyczącą zgodności proponowanych regulacji z prawem Unii Europejskiej.

Ponadto uprzejmie informuję, że do prezentowania stanowiska Rządu w tej sprawie w toku prac parlamentarnych zostali upoważnieni Minister Spraw Zagranicznych oraz Minister Spraw Wewnętrznych i Administracji.

Z wyrazami szacunku

(-) Leszek Miller

W imieniu Rzeczypospolitej Polskiej
PREZYDENT
RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ
podaje do powszechnej wiadomości:

W dniu 24 lipca 1996 r. został sporządzony Protokół na podstawie art. K.3 Traktatu o Unii Europejskiej, w sprawie wykładni, w trybie prejudycjalnym, przez Trybunał Sprawiedliwości Wspólnot Europejskich, Konwencji o ustanowieniu Europejskiego Urzędu Policji.

Po zaznajomieniu się z powyższym Protokołem, w imieniu Rzeczypospolitej Polskiej oświadczam, że:

- został on uznany za słuszny zarówno w całości, jak i każde z postanowień w nim zawartych,
- Rzeczpospolita Polska postanawia przystąpić do tego Protokołu,
- postanowienia Protokołu są przyjęte, potwierdzone i będą niezmiennie zachowywane.

Na dowód czego wydany został Akt niniejszy, opatrzony pieczęcią Rzeczypospolitej Polskiej.

Dano w Warszawie, dnia

PREZYDENT
RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Aleksander Kwaśniewski

PREZES RADY MINISTRÓW

Leszek Miller

U S T A W A

z dnia

o ratyfikacji Protokołu z dnia 24 lipca 1996 r. sporządzonego na podstawie art. K.3 Traktatu o Unii Europejskiej, w sprawie wykładni, w trybie prejudycjalnym, przez Trybunał Sprawiedliwości Wspólnot Europejskich, Konwencji o ustanowieniu Europejskiego Urzędu Policji

Art. 1. Wyraża się zgodę na dokonanie przez Prezydenta Rzeczypospolitej Polskiej ratyfikacji Protokołu z dnia 24 lipca 1996 r. sporządzonego na podstawie art. K.3 Traktatu o Unii Europejskiej, w sprawie wykładni, w trybie prejudycjalnym, przez Trybunał Sprawiedliwości Wspólnot Europejskich, Konwencji o ustanowieniu Europejskiego Urzędu Policji.

Art. 2. Ustawa wchodzi w życie po upływie 14 dni od dnia ogłoszenia.

U Z A S A D N I E N I E

wniosku o ratyfikację Protokołów dodatkowych do Konwencji o ustanowieniu Europejskiego Urzędu Policji.

Rzeczpospolita Polska, jako państwo kandydujące do wstąpienia w struktury Unii Europejskiej, została zobligowana, poprzez proces negocjacyjny, do wypełnienia postanowień akcesyjnych związanych z przyjęciem unijnego dorobku prawnego w zakresie spraw wewnętrznych. Jednym z tych zobowiązań jest przystąpienie do Konwencji o ustanowieniu Europejskiego Urzędu Policji, zwanego dalej „Europolem”. Związanie się tą umową międzynarodową przez Rzeczpospolitą Polską stanowić będzie wyraz pełnej akceptacji ustalonych kanonów współpracy policyjnej w ramach zjednoczonej Europy. W dniu 26 lipca 1995 r. została sporządzona w Brukseli i podpisana przez pełnomocników państw członkowskich Unii Europejskiej Konwencja o ustanowieniu Europejskiego Urzędu Policji, zwana dalej „Konwencją”, która ustanowiła tę organizację międzynarodową jako podmiot koordynujący zwalczanie przestępczości w wymiarze zjednoczonej Europy. Do chwili obecnej Konwencja została uzupełniona lub zmieniona przez pięć Protokołów dodatkowych,

które stanowiąc jej integralną część powinny zostać poddane procedurze ratyfikacyjnej w Rzeczypospolitej Polskiej, tak aby kompleks przepisów prawnych stanowiących podstawę działania Europolu jako organizacji międzynarodowej stał się częścią polskiego systemu prawnego w zjednoczonej Europie.

Konwencja stanowiąc swoistą podstawę prawną współpracy organów ochrony porządku i bezpieczeństwa publicznego w wymiarze Unii Europejskiej, wymaga bowiem stałego uzupełniania jej postanowień, gdyż ewaluacja zjawisk towarzyszących procesowi reformowania struktur Wspólnoty również dotyczy płaszczyzn, na których Konwencja jest posadowiona. Z uwagi na konieczność uregulowania szeregu spraw związanych z Europolem, a nie ujętych bezpośrednio w samej Konwencji w jej pierwotnym tekście z 1995 r., wystąpiła konieczność wydania szeregu aktów prawnych modyfikujących jej postanowienia i umożliwiających sprawniejsze korzystanie z narzędzi, którymi Konwencja dysponuje dla właściwej realizacji celu, który legł u podstaw jej sporządzenia i przyjęcia do porządku prawnego przez wszystkie państwa Unii Europejskiej.

Pierwszym Protokołem dodatkowym, który uzupełnia pierwotne postanowienia Konwencji jest Protokół z dnia 23 lipca 1996 r. (Dz. Urz. UE 1996/C 299/01) sporządzony, na podstawie art. K.3 [Traktatu o Unii Europejskiej](#) w sprawie wykładni przez [Trybunał Sprawiedliwości Wspólnot Europejskich](#), w trybie [prejudycjalnym](#), Konwencji o ustanowieniu Europejskiego Urzędu Policji.

Przedmiotowy Protokół składa się z 8 artykułów, które stanowią podstawę do określenia wyłącznej właściwości Trybunału Sprawiedliwości Wspólnot Europejskich w kontekście kompetencji do orzekania prejudycjalnego w sprawie wykładni postanowień Konwencji w przypadkach, gdy taka wykładnia jest niezbędna w państwach członkowskich Unii Europejskiej do wydania wyroku w sprawie sądowej. Protokół będzie miał bowiem zastosowanie wszędzie tam, gdzie w sprawie sądowej w państwie członkowskim wystąpi element nawiązujący do Konwencji, a sąd lub Trybunał orzekający poweźmie wątpliwości interpretacyjne co do ważności lub brzmienia jej postanowień. W takich sytuacjach pytania prejudycjalne skierowane będą do Trybunału Sprawiedliwości Wspólnot Europejskich przed formalnym zakończeniem sprawy i będą stanowiły swoisty „warunek zawieszający” dla wydawanego wyroku. Powyższa właściwość Trybunału Sprawiedliwości Wspólnot Europejskich wynika *expressis verbis* z treści artykułu 1 Protokołu. W artykule 2 ustanowiono zasadę, która po wejściu w życie Protokołu w

odniesieniu do Rzeczypospolitej Polskiej będzie miała pełne zastosowanie, traktującą o fakultatywnym uprawnieniu do złożenia deklaracji przez państwo członkowskie Unii Europejskiej uznającej kompetencje powyższego Trybunału do orzekania w przedstawionym trybie prejudycjalnym. Protokół stwarza przy tym alternatywnie dwie możliwości określenia przez państwo członkowskie zakresu objętego przedmiotową deklaracją, w brzmieniu:

„a) każdy sąd lub trybunał tego państwa, którego orzeczenia nie podlegają zaskarżeniu według prawa krajowego, może zwrócić się do Trybunału Sprawiedliwości Wspólnot Europejskich z wnioskiem o rozpatrzenie w trybie prejudycjalnym pytania podniesionego w sprawie przed nim zawisłej i dotyczącego ważności lub wykładni Konwencji o Europolu, jeżeli sąd lub Trybunał ten uzna, że decyzja w tej kwestii jest niezbędna do wydania wyroku”

lub

„b) każdy sąd lub trybunał tego państwa może zwrócić się do Trybunału Sprawiedliwości Wspólnot Europejskich z wnioskiem o rozpatrzenie w trybie prejudycjalnym pytania podniesionego w sprawie przed nim zawisłej i dotyczącego ważności lub wykładni Konwencji o Europolu, jeżeli sąd lub Trybunał uzna, że decyzja w tej kwestii jest niezbędna do wydania wyroku”.

Jedna z przedmiotowych deklaracji, w brzmieniu określonym Protokołem, może być przez Rzeczpospolitą Polską złożona Depozytariuszowi Protokołu już w momencie składania dokumentów przystąpienia. Jednakże najwłaściwszym rozwiązaniem jest pozostawienie tej kwestii na okres późniejszy, po uprzednim ustaleniu przez Ministerstwo Sprawiedliwości potrzeby lub celowości składania deklaracji, a w przypadku pozytywnego przesądzenia powyższego, wskazaniu właściwej deklaracji jako wiążącej dla Rzeczypospolitej Polskiej. Artykuł 3 dotyczy stosowania w przedmiocie objętym treścią Protokołu właściwych postanowień Statutu i regulaminu wewnętrznego Trybunału Sprawiedliwości Wspólnot Europejskich. Państwa członkowskie mają przy tym prawo, niezależnie od złożenia lub nie deklaracji, przedkładania kwestii prejudycjalnych do rozstrzygnięcia temu organowi. W artykule 4 określono procedurę wejścia w życie Protokołu, która została pomyślnie dopełniona i Protokół aktualnie obowiązuje w Unii Europejskiej. Artykuł 5 bezpośrednio odnosi się do Rzeczypospolitej Polskiej, która jako państwo przystępujące do Unii Europejskiej ma prawo przystąpić do Protokołu na zasadach w nim określonych. W odniesieniu do Rzeczypospolitej Polskiej zastosowanie będzie miała zasada wejścia Protokołu w życie po upływie 90 dni od daty złożenia u jego Depozytariusza dokumentów

przystąpienia. W artykule 6 ustanowiono zasadę przyjęcia postanowień Protokołu przez każde państwo przystępujące do Unii Europejskiej. Artykuł 7 Protokołu stanowi w sposób wyczerpujący o procedurze dokonywania zmian w jego treści. Treść artykułu 8 statuuje Depozytariusza Protokołu, którym jest [Sekretarz Generalny Rady Unii Europejskiej](#), a także [wskazuje Dziennik Urzędowy Wspólnot Europejskich jako miejsce publikacji wszelkich dokumentów związanych z realizacją postanowień Protokołu](#).

Drugim Protokołem dodatkowym, który uzupełnia pierwotne postanowienia Konwencji jest Protokół z dnia 19 czerwca 1997 r. (Dz. Urz. UE 1997/C 221/01) sporządzony na podstawie artykułu K.3 Traktatu o Unii Europejskiej oraz artykułu 41 ustęp 3 Konwencji o Europolu w sprawie przywilejów i immunitetów Europolu, członków jego organów, zastępców dyrektora i pracowników Europolu.

Protokół ten składa się z 19 artykułów, które kompleksowo regulują problematykę przywilejów i immunitetów samej organizacji jako podmiotu prawa międzynarodowego publicznego, a także urzędników wchodzących w jego skład. Artykuł 1 zawiera w swej treści definicje pojęć używanych dla potrzeb tego Protokołu. W artykule 2 została zawarta generalna zasada nadania immunitetu jurysdykcyjnego oraz zwolnienia Europolu od procesów sądowych i rewizji, zajęcia, zarekwirowania lub konfiskaty majątku oraz wszelkich innych form ingerencji, co jest wyrazem daleko idącej autonomii tej organizacji, nadanej przez Unię Europejską w Konwencji. Kolejna zasada została zawarta w treści artykułu 3 Protokołu, która postanawia, że archiwa Europolu są nienaruszalne, bez względu na miejsce ich lokalizacji. Treść artykułu 4 dotyczy kwestii zwolnienia Europolu z podatków i ceł, co przejawia się w tym m.in., że w ramach urzędowych czynności Europol oraz pozostające w jego posiadaniu aktywa, dochód i inne formy własności [zwolnione są z wszelkich podatków bezpośrednich](#). [Na mocy artykułu 5 Protokołu](#) aktywa finansowe Europolu są zwolnione ze wszelkich ograniczeń. Artykuł 6 dotyczy udogodnień i zwolnień w zakresie komunikowania się Europolu i zapewnia ochronę korespondencji na poziomie przewidzianym dla przesyłek i toreb dyplomatycznych. W artykule 7 Protokołu określono zasadę ułatwienia podróży dla urzędników Europolu w trakcie wykonywania przez nich czynności urzędowych na obszarze państw członkowskich Unii Europejskiej. Treść artykułu 8 traktuje natomiast o przywilejach i immunitetach przysługujących członkom organów Europolu oraz członkom personelu Europolu (Zarządowi, Kontrolerowi Finansowemu, Komisji Finansowej, dyrektorowi, zastępcom dyrektora i funkcjonariuszom Europolu), z odesłaniem do zasad wyrażonych w artykule 14 Protokołu w sprawie przywilejów i immunitetów Wspólnot Europejskich, które

mają zastosowanie w stosunku do członków personelu Europolu. W artykule 9 ustanowiono wyłączenie spod ochrony immunitetu spraw wytaczanych z powództwa cywilnego przez osoby trzecie za szkody, łącznie z uszkodzeniem ciała lub śmiercią, będące następstwem wypadku komunikacyjnego spowodowanego przez urzędników Europolu. Artykuł 10 Protokołu zawiera w swej treści postanowienia traktujące o sytuacji podatkowej osób zatrudnionych w Europolu, które podlegają stosownym przywilejom podatkowym jedynie wówczas, gdy okres ich zatrudnienia trwa dłużej niż jeden rok. Artykuł 11 stanowi podstawę do zapewnienia przez państwa członkowskie Unii Europejskiej ochrony i bezpieczeństwa osobom służącym w Europolu, która realizowana może być na wniosek Dyrektora Europolu. Postanowienia artykułu 12 odnoszą się do sytuacji związanych z uchyleniem przywilejów i immunitetów urzędnikom Europolu i traktują w sposób precyzyjny o sytuacjach wymagających ich uchylenia. W artykule 13 Protokołu określono procedurę rozstrzygania sporów dotyczących odmowy zniesienia immunitetu Europolu. Artykuł 14 statuuje, że nie dopuszcza się zastrzeżeń w odniesieniu do Protokołu, co jest w pełni zgodne z treścią artykułu 19 lit. a Konwencji Wiedeńskiej o prawie traktatów, sporządzonej w Wiedniu dnia 23 maja 1969 r. (Dz. U. z 1990 r. Nr 74, poz. 439). W artykule 15 określono procedurę wejścia w życie Protokołu, która została pomyślnie dopełniona i Protokół aktualnie obowiązuje w Unii Europejskiej. Artykuł 16 bezpośrednio odnosi się do Rzeczypospolitej Polskiej, która jako państwo przystępujące do Unii Europejskiej ma prawo przystąpić do Protokołu na zasadach w nim określonych. W odniesieniu do Rzeczypospolitej Polskiej zastosowanie będzie miała zasada wejścia Protokołu w życie po upływie 90 dni od daty złożenia u jego Depozytariusza dokumentów przystąpienia. W artykule 17 ustanowiono zasadę poddania Protokołu ocenie w dwa lata po jego wejściu w życie, co już miało miejsce. Artykuł 18 Protokołu stanowi w sposób wyczerpujący o procedurze dokonywania zmian w jego treści. Treść artykułu 19 statuuje Depozytariusza Protokołu, którym jest [Sekretarz Generalny Rady Unii Europejskiej](#), a także wskazuje [Dziennik Urzędowy Wspólnot Europejskich](#) jako miejsce publikacji wszelkich dokumentów związanych z realizacją postanowień Protokołu.

Trzecim Protokołem dodatkowym, który jednocześnie jest pierwszym zmieniającym pierwotne postanowienia Konwencji, jest Protokół z dnia 30 [listopada](#) 2000 r. (Dz. Urz. UE 2000/C 358/01) sporządzony na podstawie [artykułu](#) 43 ustęp 1 Konwencji w sprawie ustanowienia [Europejskiego Urzędu Policji \(Konwencji o Europolu\)](#) zmieniający [artykuł](#) 2 oraz [Załącznik](#) do tej Konwencji.

Ten Protokół, zawierający w swej treści 4 artykuły, odnosi się do aspektu usprawnienia prac Europolu w kontekście zwalczania procederu legalizacji dochodów pochodzących z nielegalnych źródeł, które nazwane są w Protokole potocznym pojęciem „prania pieniędzy”. W artykule 1 Protokół konkretyzuje ten proceder jako dodatkowy cel dla działań podejmowanych przez Europol i wprowadza stosowną zmianę do treści samej Konwencji, modyfikując postanowienia artykułu 2 ustępów 2 i 3 oraz Załącznika do Konwencji, celem właściwego umiejscowienia zjawiska legalizacji dochodów pochodzących z nielegalnych źródeł w katalogu zwalczanych rodzajów przestępczości. Artykuł 2 określa procedurę wejścia w życie Protokołu, która została pomyślnie dopełniona i Protokół aktualnie obowiązuje w Unii Europejskiej. Treść artykułu 3 bezpośrednio odnosi się do Rzeczypospolitej Polskiej, która jako państwo przystępujące do Unii Europejskiej ma prawo przystąpić do Protokołu na zasadach w nim określonych. W odniesieniu do Rzeczypospolitej Polskiej zastosowanie będzie miała zasada wejścia Protokołu w życie po upływie 90 dni od daty złożenia u jego Depozytariusza dokumentów przystąpienia. Artykuł 4 statuuje Depozytariusza Protokołu, którym jest [Sekretarz Generalny Rady Unii Europejskiej](#), a także [wskazuje Dziennik Urzędowy Wspólnot Europejskich jako miejsce publikacji wszelkich dokumentów związanych z realizacją postanowień Protokołu](#).

Czwartym Protokołem dodatkowym, który jest drugim zmieniającym pierwotne postanowienia Konwencji, jest Protokół z dnia 28 listopada 2002 r. (Dz. Urz. UE 2002/C 312/01) [zmieniający Konwencję w sprawie ustanowienia Europejskiego Urzędu Policji](#) (Konwencję o Europolu) oraz [Protokół w sprawie przywilejów i immunitetów](#) Europolu, członków jego [organów](#), zastępców dyrektora i [pracowników](#) Europolu.

Przedmiotowy Protokół składa się z 5 artykułów, które statuują podstawy prawne do współpracy Europolu, w zakresie wynikającym z jego mandatu, z państwami członkowskimi w ramach Wspólnych Zespołów Śledczych, zwanych dalej „Zespołami”, które powoływane są do działań przez co najmniej dwa państwa członkowskie na mocy odpowiednich porozumień. Artykuł 1 wprowadza w tym celu stosowne zmiany do tekstu samej Konwencji. Pierwszym elementem jest modyfikacja treści artykułu 3 ustęp 1 Konwencji poprzez dodanie punktów 6 i 7 (rozszerzenie przedmiotowe) traktujących o możliwości bezpośredniego uczestniczenia urzędników Europolu w pracach Zespołów lub wnioskowania przez Europol do państw członkowskich o przeprowadzenie lub koordynację czynności śledczych. Drugim elementem jest dodanie do tekstu Konwencji nowych artykułów 3a, 3b i 39a. Artykuł 3a

Konwencji precyzyjnie opisuje podstawy prawne i zakres uczestnictwa urzędników Europolu w pracach Zespołów, statuując m.in. sposób wprowadzania tej kategorii osób do Zespołów poprzez wspólne ustalenia między Dyrektorem Europolu a właściwymi władzami państw członkowskich. W treści artykułu 3b Konwencji zawarto natomiast postanowienia traktujące o wnioskach składanych przez Europol państwom członkowskim w celu wszczęcia śledztw w sprawach karnych przez właściwe organy tych państw. Na państwa członkowskie został nałożony obowiązek rozpatrzenia takiego wniosku Europolu. Państwo członkowskie winno poinformować Europol, czy takie śledztwo zostanie wszczęte. Dopuszczono jednakże możliwość odmowy realizacji wniosku z jednoczesnym obowiązkiem poinformowania Europolu o tej decyzji wraz z jej uzasadnieniem. Uzasadnienie nie jest wymagane w przypadkach odmowy realizacji wniosku z przyczyn związanych z ochroną interesów bezpieczeństwa narodowego lub trwającego postępowania albo bezpieczeństwa osób. Artykuł 39a Konwencji traktuje o ponoszeniu odpowiedzialności w odniesieniu do uczestnictwa Europolu w Zespołach, która scedowana została na państwo członkowskie, na którego terytorium szkoda powstała. Europol zobowiązany jest do zwrotu wszelkich kosztów poniesionych przez takie państwo, a związanych z likwidacją szkody. Trzecim elementem jest natomiast modyfikacja treści artykułu 28 ustęp 1 Konwencji poprzez dodanie punktów 1a i 21a. Postanowienia te odnoszą się do kompetencji Zarządu Europolu i poszerzają je o kwestie związane z decyzyjnym stanowieniem zasad uczestnictwa urzędników Europolu w Zespołach oraz kwestie rozwiązywania sporów z państwem członkowskim dotyczących odpowiedzialności, a wynikających z tytułu uczestnictwa Europolu w tych Zespołach. W treści artykułu 2 Protokołu zawarta została modyfikacja zapisu artykułu 8 Protokołu z dnia 19 czerwca 1997 r. w sprawie przywilejów i immunitetów Europolu, członków jego organów, zastępców dyrektora i pracowników Europolu poprzez dodanie ustępu 4, traktującego o nieobowiązywaniu immunitetu wynikającego z tego artykułu 8, w odniesieniu do urzędników Europolu wykonujących czynności urzędowe w ramach Zespołów. Artykuł 3 określa procedurę wejścia w życie Protokołu, która została pomyślnie dopełniona i Protokół aktualnie obowiązuje w Unii Europejskiej. Treść artykułu 4 bezpośrednio odnosi się do Rzeczypospolitej Polskiej, która jako państwo przystępujące do Unii Europejskiej ma prawo przystąpić do Protokołu na zasadach w nim określonych. W odniesieniu do Rzeczypospolitej Polskiej zastosowanie będzie miała zasada wejścia Protokołu w życie po upływie 90 dni od daty złożenia u jego Depozytariusza dokumentów przystąpienia. Artykuł 5 statuuje Depozytariusza Protokołu, którym jest [Sekretarz Generalny Rady Unii Europejskiej](#), a także

wskazuje Dziennik Urzędowy Wspólnot Europejskich jako miejsce publikacji wszelkich dokumentów związanych z realizacją postanowień Protokołu.

Piątym Protokołem dodatkowym, który uzupełnia pierwotne postanowienia Konwencji jest Protokół z dnia 27 listopada 2003 r. (Dz. Urz. UE 2004/C 2/01) zmieniający Konwencję w sprawie ustanowienia Europejskiego Urzędu Policji (Konwencję o Europolu), sporządzony w oparciu o artykuł 43 ustęp 1 tej Konwencji.

Protokół ten składa się z 5 artykułów, które w sposób daleko idący modyfikują dotychczasowe postanowienia Konwencji, dostosowując je do aspektów praktycznego usprawnienia działalności Europolu, zwłaszcza w kontekście bliskiego rozszerzenia Unii Europejskiej o nowe państwa członkowskie, w tym Rzeczpospolitą Polską. Wychodząc temu postulatowi naprzeciw państwa członkowskie Europolu uznały, że organizacji tej „należy udzielić niezbędnego wsparcia i przyznać odpowiednie środki, aby mógł skutecznie wypełniać rolę najważniejszego forum europejskiej współpracy policyjnej” oraz „należy dokonać koniecznych zmian w Konwencji, które wzmocnią funkcję wsparcia operacyjnego Europolu względem krajowych władz policyjnych”, co znalazło swoje odzwierciedlenie w treści Protokołu. W artykule 1 postanowiono zawrzeć wszystkie zmiany do Konwencji i Załącznika, co ma swój wyraz w postaci 24 punktów zawierających wszystkie poprawki. W punkcie 1 określono w nowym brzmieniu „Cel” działalności Europolu, który aktualnie ma skupiać wszystkie najpoważniejsze formy przestępczości międzynarodowej. Punkt 2 doprecyzowuje zakres pomocy i wsparcia Europolu udzielanego państwom członkowskim oraz ustanawia Europol jako punkt kontaktowy w walce z przestępczością fałszowania waluty euro. W punkcie 3 wprowadzono możliwość dla państw członkowskich rozszerzenia prawa do bezpośrednich kontaktów z Europolem na inne podmioty niż jednostki narodowe. Postanowienia punktu 4 wprowadzają do Konwencji nowy artykuł 6a, który określa zasady przetwarzania informacji przez Europol. W punkcie 5 doprecyzowano zakres bezpośredniego kontaktu z systemami Europolu dokonywanego przez inne podmioty niż jednostki narodowe, który możliwy jest jedynie w celu sprawdzenia czy poszukiwane dane znajdują się w systemach, dalsze bowiem pośredniczenie w ich przekazywaniu pozostawiono do dyskrecjonalnej właściwości jednostek narodowych. Punkt 6 odnosi się do modyfikacji sposobu korzystania z danych oraz wprowadza się również możliwość zapraszania do prac analitycznych ekspertów z państw lub instytucji trzecich. W punkcie 7 określa się nowe brzmienie artykułu 12 Konwencji odnoszącego się do polecenia otwarcia pliku z danymi. Zapis punktu 8 dotyczy nowej treści artykułu 16 Konwencji, który daje prawo Europolowi do

określenia postanowień odnośnie kontroli wyszukiwania informacji w komputerowej bazie danych. W punkcie 9 dookreślona została możliwość wprowadzenia stosownego poziomu zabezpieczenia danych przez dyrektora Europolu. Punkt 10 odnosi się do sposobu postępowania w przypadku wystąpienia konieczności dalszego przechowywania danych osobowych. W punkcie 11 zawarto odesłanie dotyczące stosowania zasad przetwarzania informacji również do danych przechowywanych w aktach papierowych. Punkt 12 wprowadza powinność przesyłania sprawozdań z działalności wspólnego organu nadzorczego Parlamentowi Europejskiemu. Zapis punktu 13 usuwa technicznie część przepisu w artykule 26 ustęp 3 w postaci wyrazów „i tytułu VI Traktatu o Unii Europejskiej”. Postanowienia określone w punkcie 14 dotyczą zwiększenia uprawnień Zarządu w celu usprawnienia działania całej organizacji. W punkcie 15 dodano powinność dla dyrektora Europolu do regularnego przekazywania Zarządowi aktualnych informacji o wdrażaniu priorytetów. Zapis punktu 16 usuwa technicznie część przepisu w artykule 30 ustęp 1 w postaci wyrazów „tytułu VI”. Punkt 17 dodaje do Konwencji nowy artykuł 32a określający prawo dostępu do dokumentów Europolu. W punkcie 18 zawarto nowe brzmienie artykułu 34, który aktualnie zawiera w swej treści szersze spektrum informacji koniecznych do przekazania Parlamentowi Europejskiemu. Zapis punktu 19 ustanawia jako zasadę powinność przekazywania w formie informacji dla Parlamentu Europejskiego pięcioletniego planu finansowania przez Radę. Punkt 20 wprowadza odesłanie do rozporządzenia Rady nr 44/2001 z dnia 22 grudnia 2000 r. w sprawie jurysdykcji oraz uznania i egzekwowania orzeczeń w sprawach cywilnych i gospodarczych. Zapis punktu 21 daje możliwość Europolowi do ustanowienia i utrzymywania ścisłej współpracy z Eurojustem jako europejskim forum współpracy przedstawicieli wymiaru sprawiedliwości. Postanowienia punktu 22 modyfikują zapis Konwencji dotyczący trybu dokonywania zmian w jej treści. W punkcie 23 określone zostały zmiany w zapisach Załącznika do Konwencji, które stanowią wypadkową nowelizacji postanowień Konwencji. Zapis punktu 24 usuwa technicznie część przepisów w postaci wyrazów „zgodnie z procedurą ustanowioną w tytule VI Traktatu o Unii Europejskiej” z treści Konwencji jako zbędnych z legislacyjnego punktu widzenia.

Artykuł 2 określa procedurę wejścia w życie Protokołu, która aktualnie dokonuje się w państwach członkowskich Unii Europejskiej. Przepis artykułu 3 zawiera w swej treści procedurę derogacyjną dla Protokołu sporządzonego na podstawie artykułu 43 ustęp 1 Konwencji ustanawiającej Europejski Urząd Policji, zmieniającego artykuł 2 i Załącznik do Konwencji. Treść artykułu 4 bezpośrednio odnosi się do Rzeczypospolitej Polskiej, która jako

państwo przystępujące do Unii Europejskiej ma prawo przystąpić do Protokołu na zasadach w nim określonych. W odniesieniu do Rzeczypospolitej Polskiej zastosowanie będzie miała zasada związania się Protokołem określona wprost w treści ustępu 2, gdyż właściwe jest, aby jego dokumenty ratyfikacyjne zostały złożone w tym samym czasie co Konwencja. Artykuł 5 statuuje Depozytariusza Protokołu, którym jest [Sekretarz Generalny Rady Unii Europejskiej](#), a także wskazuje [Dziennik Urzędowy Wspólnot Europejskich](#) jako miejsce publikacji wszelkich dokumentów związanych z Protokołem.

Cztery z wymienionych Protokołów dodatkowych do Konwencji, oprócz piątego z dnia 27 listopada 2003 r., weszły już w życie i są jej częściami składowymi. Piąty z Protokołów aktualnie jest poddany procedurze ratyfikacyjnej w państwach członkowskich Unii Europejskiej co jednak nie zwalnia Rzeczypospolitej Polskiej z obowiązku ratyfikowania jego treści i wprowadzenia go do polskiego porządku prawnego, gdyż taki obowiązek wprost wynika ze zobowiązań akcesyjnych, zwłaszcza Aktu Ateńskiego z dnia 16 kwietnia 2003 r. oraz samego Protokołu, gdzie w treści zapisu artykułu 4 ustęp 2 wyraźnie zostało zapisane, że „Instrumenty akcesji do niniejszego Protokołu powinny zostać zdeponowane jednocześnie z instrumentami akcesji do Konwencji Europejskiej, o których mowa w artykule 46 Konwencji”. Powyższe determinuje zatem do dołożenia wszelkich starań legislacyjnych wprowadzających Protokół do prawa polskiego w celu jednoczesnego złożenia dokumentów ratyfikacji wraz z Konwencją, jak i dodatkowo pozostałymi Protokołami. Pełna realizacja postanowień wynikających z treści Konwencji nie może odbywać się bowiem bez udziału wszystkich Protokołów. Podjęte w Rzeczypospolitej Polskiej działania zmierzające do przystąpienia do Konwencji w najwcześniejszym możliwym terminie po akcesji do Unii Europejskiej, determinują również do dołożenia wszelkich starań, w ramach polskiego porządku prawnego, zmierzających do przystąpienia w tym samym czasie do przedmiotowych Protokołów. Jednoczesne bowiem wejście Konwencji i Protokołów w życie w odniesieniu do Rzeczypospolitej Polskiej stanowić będzie na forum Unii Europejskiej wyraz daleko idącego zaangażowania we wspólną dbałość i troskę o poprawę porządku i bezpieczeństwa w rozszerzonej Wspólnocie. Będzie to również sygnał mówiący o prestiżu i zaufaniu jakim Rzeczpospolita Polska obdarzyła Europę, co w sposób znaczący powinno wpłynąć na obraz Rzeczypospolitej Polskiej na arenie międzynarodowej, zarówno w skali europejskiej, jak i światowej. Wymierne zaś korzyści z uczestnictwa w europejskim forum policyjnym będą zapewne widoczne w postaci poprawy bezpieczeństwa obywateli polskich, jak i pozostałych państw członkowskich Unii Europejskiej, przebywających zarówno na obszarze

Rzeczypospolitej Polskiej, jak i Wspólnoty. Uzyskanie bowiem przez Rzeczpospolitą Polską w dniu 1 maja 2004 r. statusu państwa członkowskiego Unii Europejskiej spowoduje przesunięcie granicy unijnej na jej wschodnią granicę, a co za tym idzie Rzeczpospolita Polska stanie się automatycznie terenem działania Europolu. Powyższe wskazuje również na konieczność podjęcia wszelkich prawnych działań zmierzających do formalnego przystąpienia Rzeczypospolitej Polskiej do Konwencji i Protokołów, gdyż tylko w ten sposób Rzeczpospolita Polska może stać się pełnoprawnym członkiem Europolu – organizacji międzynarodowej skupiającej służby policyjne wszystkich państw członkowskich, która po rozszerzeniu będzie reprezentowała interesy przedstawicieli dwudziestu pięciu państw członkowskich Unii Europejskiej.

W związku z faktem, że Protokoły należą do kategorii aktów prawa unijnego niepodlegających procedurze negocjowania w momencie przystępowania do nich, Rzeczpospolita Polska jest zobligowana do przyjęcia tekstów Protokołów w aktualnym kształcie jako całości, co w kontekście akcesji do Unii Europejskiej i konieczności implementacji *acquis communautaire* w pełnym zakresie nie powinno budzić większych wątpliwości, gdyż Protokoły jako akty prawne wynikające z prawodawstwa Wspólnot są w pełni z nim zgodne i powinny wejść do polskiego porządku prawnego stając się jego integralną częścią. Z chwilą zaś wejścia Konwencji i Protokołów dodatkowych do niej w życie w odniesieniu do Rzeczypospolitej Polskiej automatycznie przestanie obowiązywać Umowa między Rzeczpospolitą Polską a Europejskim Biurem Policji o współpracy w zwalczaniu przestępczości, sporządzona w Warszawie dnia 3 października 2001 r. na mocy swojego art. 18 ust. 2.

Ponadto wskazać należy, że w Akcie Ateńskim z dnia 16 kwietnia 2003 r. dotyczącym warunków przystąpienia Rzeczypospolitej Polskiej (...) do Unii Europejskiej, Rzeczpospolita Polska zobowiązała się do związania po akcesji (artykuł 3 punkt 4) Konwencjami z dziedziny wymiaru sprawiedliwości i spraw wewnętrznych, których nie można oddzielić od osiągnięcia celów Traktatu Unii Europejskiej, a które do dnia przystąpienia zostały otwarte do podpisu przez obecne państwa członkowskie, a także do tych, które zostały przygotowane przez Radę zgodnie z tytułem VI Traktatu Unii Europejskiej, a których przyjęcie Rada zaleciła państwom członkowskim. W wykonaniu tego zobowiązania ratyfikowanie Protokołów dodatkowych do Konwencji jest nieodzowne.

Wprowadzenie do porządku prawnego Rzeczypospolitej Polskiej postanowień Protokołu traktującego o Wspólnych Zespołach Śledczych wymaga skorelowania jego treści z przepisami Kodeksu postępowania karnego, w którym wymagane jest wprowadzenie stosownych zmian zmierzających do pełnej implementacji postanowień [decyzji ramowej Rady Unii Europejskiej](#) z dnia 13 [czerwca](#) 2002 r. w sprawie Wspólnych Zespołów Śledczych (Dz. Urz. UE 2002/C 162/1 z 20.06.2002 r.). W chwili obecnej podjęte zostały prace nad nowelizacją tego Kodeksu, które powinny zostać zakończone przed akcesją, tak aby w pełni realizować postulaty określone powyższą decyzją ramową i pośrednio również przedmiotowym Protokołem.

Wejście w życie pozostałych Protokołów w odniesieniu do Rzeczypospolitej Polskiej nie spowoduje konieczności wprowadzenia zmian w ustawodawstwie wewnętrznym ponieważ ich postanowienia nie odbiegają od obowiązującego prawa, tym bardziej, że Rzeczpospolita Polska jest związana z Europolem stosowną umową, która jest zgodna z polskim prawem, a realizacja współpracy z tą organizacją przebiega w ramach aktualnie obowiązującego porządku prawnego nie powodując żadnych z nim konfuzji.

Zgodnie ze stosownymi postanowieniami Protokołów są one otwarte na przystąpienie każdego państwa, które staje się członkiem Unii Europejskiej. Stosownie zaś do art. 17 ustawy z dnia 14 kwietnia o umowach międzynarodowych (Dz. U. Nr 39, poz. 443 oraz z 2002 r. Nr 216, poz. 1824) związanie Rzeczypospolitej Polskiej Protokołami nastąpi w drodze ratyfikacji. Państwa przystępujące do Protokołów nie podpisują ich, tylko od razu składają swoje dokumenty ratyfikacyjne – przystąpienia na ręce Depozytariusza, którym jest Sekretarz Generalny Rady Unii Europejskiej.

Związanie Rzeczypospolitej Polskiej przedmiotowymi Protokołami nastąpi w drodze ratyfikacji za uprzednią zgodą wyrażoną w ustawie, zgodnie z art. 89 ust. 1 pkt 2, 3 i 5 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej z dnia 2 kwietnia 1997 r. (Dz. U. Nr 78, poz. 483) oraz art. 12 w związku z art. 17 ustawy z dnia 14 kwietnia 2000 r. o umowach międzynarodowych, ponieważ postanowienia Protokołów odnoszą się do członkostwa Rzeczypospolitej Polskiej w organizacji międzynarodowej, a także wolności, praw lub obowiązków obywatelskich. Ponadto kwestia otrzymywania z zagranicy oraz wysyłania za granicę państwa materiałów niejawnych, zgodnie z art. 24 ustawy z dnia 22 stycznia 1999 r. o ochronie informacji niejawnych (Dz. U. Nr 11, poz. 95, z późn. zm.), powinna być regulowana ratyfikowaną umową międzynarodową. Na taki tryb związania wskazuje również art. 5 ust. 8 w odniesieniu

do art. 41 Konwencji, który statuuje przywileje i immunitet dla oficerów łącznikowych Europolu. Stanowi to tzw. materię ustawową, co powoduje, że Protokoły, a zwłaszcza ten traktujący wprost o przywilejach i immunitetach, powinny wejść do polskiego porządku prawnego w drodze ratyfikacji za uprzednią zgodą wyrażoną w ustawie. Proces ratyfikacji Protokołów z uwagi na fakt, że te akty prawa międzynarodowego należą do tzw. „zamkniętych” dla państw niebędących członkami Unii Europejskiej, a takim niewątpliwie aktualnie jest Rzeczpospolita Polska, powinien zostać zakończony przed formalnym wstąpieniem w poczet państw członkowskich tej organizacji, aby następnego dnia po akcesji – 2 maja 2004 r. – można było oficjalnie złożyć dokumenty o przyjęciu Protokołów do polskiego porządku prawnego u ich Depozytariusza w Brukseli. Z tego też względu, a także z uwagi na prestiż jakim się cieszy Europol na arenie międzynarodowej oraz wyraz woli politycznej jak najszybszego włączenia polskich podmiotów do współpracy w ramach tej organizacji, niezbędne jest dołożenie wszelkich możliwych starań w ramach obowiązującego prawa, aby Rzeczpospolita Polska stała się pełnoprawnym członkiem Europolu w jak najwcześniejszym terminie, czyli z dniem 1 września 2004 r. Powyższe pozwoli bowiem w pełni wykorzystać przez polskie podmioty możliwości stwarzane przez Europol, z pozytywnym skutkiem dla wszystkich obywateli Rzeczypospolitej Polskiej, co powinno wydatnie wpłynąć na podniesienie poziomu bezpieczeństwa i porządku publicznego, nie tylko w wymiarze krajowym ale i europejskim. W związku z powyższym wskazane jest, aby procedurę ratyfikacyjną rozpocząć już aktualnie i doprowadzić ją do etapu wydania ustawy upoważniającej Prezydenta Rzeczypospolitej Polskiej do ratyfikacji. Sama ustawa weszłaby w życie z dniem uzyskania przez Rzeczpospolitą Polską członkostwa w Unii Europejskiej lub też, wchodząc w życie przed datą 1 maja 2004 r. zawierała zastrzeżenie, że ratyfikacja, do której upoważniony jest Prezydent Rzeczypospolitej Polskiej, nastąpić ma bezpośrednio po dniu akcesji do Unii Europejskiej. Takie rozwiązanie umożliwiłoby związanie się Protokołami w bardzo krótkim czasie po staniu się Rzeczypospolitej Polskiej pełnoprawnym członkiem Unii Europejskiej.

Protokoły swymi postanowieniami odnoszą się do ustawowych kompetencji ministrów i centralnych organów administracji rządowej, a mianowicie: ministra właściwego do spraw wewnętrznych, ministra właściwego do spraw instytucji finansowych, ministra właściwego do spraw finansów publicznych, Komendanta Głównego Policji, Komendanta Głównego Straży Granicznej, Generalnego Inspektora Informacji Finansowej oraz Generalnego Inspektora Ochrony Danych Osobowych.

Wejście w życie Protokołów w odniesieniu do Rzeczypospolitej Polskiej, co może nastąpić najwcześniej w dniu 1 września 2004 r., z uwagi na postanowienia art. 46 Konwencji, jak i samych Protokołów, które wymagają, aby upłynęły trzy miesiące od daty złożenia dokumentów ratyfikacyjnych (przy wspomnianym założeniu, że przedmiotowe dokumenty zostaną złożone u Depozytariusza Protokołów w maju bieżącego roku), pozwoli na pełnoprawne uczestnictwo w europejskim forum służb policyjnych państw członkowskich Unii Europejskiej. Forum to wspiera działania swych członków zmierzające do zapewnienia porządku i bezpieczeństwa publicznego w wymiarze ogólnoeuropejskim ale również krajowym każdego z państw członkowskich. Ma to niebagatelne znaczenie dla poprawy poczucia bezpieczeństwa obywateli polskich w kraju, którzy stając się obywatelami Unii Europejskiej będą mogli bez przeszkód przemieszczać się po rozszerzonej i zjednoczonej Wspólnocie, oczekując takiej samej ochrony dla siebie i swego mienia, jakie gwarantują pozostałe państwa członkowskie.

Przyjęcie Protokołów do polskiego porządku prawnego nie spowoduje powstania kosztów związanych z koniecznością dodatkowego partycypowania we wspólnym budżecie Europolu, gdyż koszty te powstaną w wyniku przystąpienia Rzeczypospolitej Polskiej do Konwencji o ustanowieniu Europejskiego Urzędu Policji, co nota bene powinno nastąpić jednocześnie. Przystąpienie bowiem do Protokołów jest asymilowane przez Konwencję i jakiegokolwiek, potencjalnie mogące wystąpić koszty z tym związane są absorbowane przez koszty wynikające z pełnego uczestnictwa w Europolu, co zostało wyraźnie wskazane w aktualnie prowadzonym procesie legislacyjnym – przystąpienia do Konwencji. Ponadto koszty te zostały już wyliczone na 2005 r. i zostaną sfinansowane z budżetu Ministerstwa Spraw Wewnętrznych i Administracji, co powinno mieć pokrycie w rezerwie na dany rok kalendarzowy, określonej w danej części budżetowej.

URZĄD
KOMITETU INTEGRACJI EUROPEJSKIEJ

MINISTER
Prof. dr hab. Danuta Hübner

Min. DH- *AKAG* /04/DPE/agg

Warszawa, *15.04.* 2004 r.

Pan
Aleksander Proksa
Sekretarz Rady Ministrów

Opinia o zgodności projektów:

- 1) ustawy oraz uchwały Rady Ministrów w sprawie ratyfikacji Protokołu z dnia 28 listopada 2002 r. zmieniającego Konwencję w sprawie ustanowienia Europejskiego Urzędu Policji (konwencję o Europolu) oraz Protokół w sprawie przywilejów i immunitetów Europolu, członków jego organów, zastępców dyrektora i pracowników Europolu,
 - 2) ustawy oraz uchwały Rady Ministrów w sprawie ratyfikacji protokołu z dnia 30 listopada 2000 r. sporządzonego na podstawie artykułu 43 ustęp 1 Konwencji w sprawie ustanowienia Europejskiego Urzędu Policji (Konwencji o Europolu), zmieniającego artykuł 2 oraz Załącznik do tej Konwencji,
 - 3) ustawy oraz uchwały Rady Ministrów w sprawie ratyfikacji Protokołu z dnia 27 listopada 2003 r. zmieniającego Konwencję w sprawie ustanowienia Europejskiego Urzędu Policji (Konwencji o Europolu), sporządzonego w oparciu o artykuł 43 ustęp 1 tej Konwencji,
 - 4) ustawy oraz uchwały Rady Ministrów w sprawie ratyfikacji Protokołu z dnia 24 lipca 1996 r. sporządzonego na podstawie artykułu K.3 Traktatu o Unii Europejskiej, w sprawie wykładni, w trybie prejudycjalnym, przez Trybunał Sprawiedliwości Wspólnot Europejskich, Konwencji o ustanowieniu Europejskiego Urzędu Policji,
 - 5) ustawy oraz uchwały Rady Ministrów w sprawie ratyfikacji Protokołu z dnia 19 czerwca 1997 r. sporządzonego na podstawie artykułu K.3 Traktatu o Unii Europejskiej oraz artykułu 41 ustęp 3 Konwencji o Europolu w sprawie przywilejów i immunitetów Europolu, członków jego organów, zastępców dyrektora i pracowników Europolu,
- z prawem Unii Europejskiej, wyrażona na podstawie art. 2, ust. 1 pkt 2 ustawy z dnia 8 sierpnia 1996 r. o Komitecie Integracji Europejskiej (Dz. U. Nr 106, poz. 494) przez Sekretarza Komitetu Integracji Europejskiej, Minister Danutę Hübner, działającą z upoważnienia Przewodniczącego Komitetu Integracji Europejskiej

W związku z przedłożonymi projektami:

- 1) ustawy oraz uchwały Rady Ministrów w sprawie ratyfikacji Protokołu z dnia 28 listopada 2002 r. zmieniającego Konwencję w sprawie ustanowienia Europejskiego Urzędu Policji (konwencję o Europolu) oraz Protokół w sprawie przywilejów i immunitetów Europolu, członków jego

- organów, zastępców dyrektora i pracowników Europolu (pismo nr **RM-10-74-04; RM-111-91-04**),
- 2) ustawy oraz uchwały Rady Ministrów w sprawie ratyfikacji protokołu z dnia 30 listopada 2000 r. sporządzonego na podstawie artykułu 43 ustęp 1 Konwencji w sprawie ustanowienia Europejskiego Urzędu Policji (Konwencji o Europolu), zmieniającego artykuł 2 oraz Załącznik do tej Konwencji (pismo nr **RM-10-75-04; RM-111-92-04**),
 - 3) ustawy oraz uchwały Rady Ministrów w sprawie ratyfikacji Protokołu z dnia 27 listopada 2003 r. zmieniającego Konwencję w sprawie ustanowienia Europejskiego Urzędu Policji (Konwencji o Europolu), sporządzonego w oparciu o artykuł 43 ustęp 1 tej Konwencji (pismo nr **RM-10-76-04; RM-111-93-04**),
 - 4) ustawy oraz uchwały Rady Ministrów w sprawie ratyfikacji Protokołu z dnia 24 lipca 1996 r. sporządzonego na podstawie artykułu K.3 Traktatu o Unii Europejskiej, w sprawie wykładni, w trybie prejudycjalnym, przez Trybunał Sprawiedliwości Wspólnot Europejskich, Konwencji o ustanowieniu Europejskiego Urzędu Policji (pismo nr **RM-10-77-04; RM-111-94-04**),
 - 5) ustawy oraz uchwały Rady Ministrów w sprawie ratyfikacji Protokołu z dnia 19 czerwca 1997 r. sporządzonego na podstawie artykułu K.3 Traktatu o Unii Europejskiej oraz artykułu 41 ustęp 3 Konwencji o Europolu w sprawie przywilejów i immunitetów Europolu, członków jego organów, zastępców dyrektora i pracowników Europolu (pismo nr **RM-10-78-04; RM-111-95-04**)

pozwalam sobie wyrazić następującą opinię:

- I. Protokół z dnia 23 lipca 1992 r. został przyjęty w oparciu o art. K.3 Traktatu o Unii Europejskiej z 7 lutego 1992 r. Uzupełnia on pierwotne postanowienia Konwencji o ustanowieniu Europejskiego Urzędu Policji i ma bezpośrednią podstawę prawną w pierwotnym prawie unijnym, w związku z czym należy go uznać za akt prawny wchodzący w skład dorobku prawnego Unii Europejskiej.

Protokół z 19 czerwca 1997 r., sporządzony został na podstawie art. K.3 TUE oraz art. 41 ust. 3 Konwencji o Europolu. Można więc odnieść do niego powyższą argumentację, a dodatkowo wskazać, że jako akt prawny przyjęty w oparciu o konkretny przepis samej Konwencji, która jest aktem prawa unijnego, również będzie potraktowany jako element dorobku prawa Unii Europejskiej.

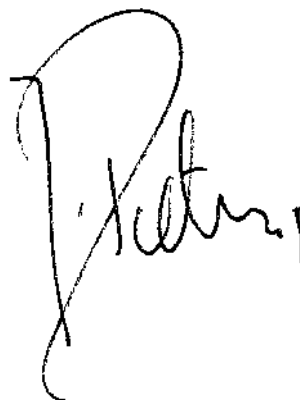
Protokoły z dnia 30 listopada 2000 r., z dnia 28 listopada 2002 r. i z dnia 27 listopada 2003 r., przyjęto w oparciu o art. 43 ust. 1 Konwencji (Zmiany Konwencji). Akty te zmieniają pierwotne postanowienia samej Konwencji, w związku z czym należy je traktować jako stanowiące integralną jej część. W związku zaś z faktem, że sama Konwencja jest aktem prawa unijnego, w pełni z tym prawem zgodnym, wymienione Protokoły należy uznać również za zgodne z prawem Unii.

- II. Pragnę jednocześnie podkreślić, że konieczność przystąpienia do omawianym Protokołów wynika również z art. 3 ust. 4 Aktu o przystąpieniu Polski i innych państw do Unii

Europejskiej, integralnej części Traktatu Akcesyjnego, podpisanego 16 kwietnia 2003 r. w Atenach.

- III. W konkluzji pozwalam sobie stwierdzić, że z punktu widzenia prawa Unii Europejskiej nie ma przeszkód do ratyfikacji przedłożonych Protokołów.

Z poważaniem,

A handwritten signature in black ink, appearing to read 'J. Oleksy', written in a cursive style.

Do uprzejmej wiadomości:
Pan Józef Oleksy
Wiceprezes Rady Ministrów
Minister Spraw Wewnętrznych
i Administracji

CELEX 41996Y1009(01)

AKT RADY

z dnia 23 lipca 1996 r.

sporządzający, na mocy art. K.3 Traktatu o Unii Europejskiej, Protokół w sprawie wykładni, w trybie prejudycjalnym, przez Trybunał Sprawiedliwości Wspólnot Europejskich, Konwencji o ustanowieniu Europejskiego Urzędu Policji

(96/C 299/01)

RADA UNII EUROPEJSKIEJ,

uwzględniając Traktat o Unii Europejskiej, w szczególności jego art. K.3 ust. 2 lit. c),

a także mając na uwadze, co następuje:

art. K.3 ust. 2 lit. c) stanowi, że konwencje sporządzone na podstawie art. K.3 Traktatu o Unii Europejskiej mogą określać, że Trybunał Sprawiedliwości jest właściwy do dokonywania wykładni ich postanowień, zgodnie z warunkami, jakie mogą być określone w tych konwencjach,

POSTANOWIŁA sporządzić Protokół, którego tekst zostaje załączony do niniejszego aktu, który zostanie podpisany w dniu 24 lipca 1996 r. przez przedstawicieli rządów Państw Członkowskich Unii Europejskiej,

ZALECA jej przyjęcie przez Państwa Członkowskie zgodnie z ich odpowiednimi wymogami konstytucyjnymi.

Sporządzono w Brukseli, dnia 23 lipca 1996 r.

W imieniu Rady

I. YATES

Przewodniczący

PROTOKÓŁ

sporządzony na podstawie artykuł K.3, Traktatu o Unii Europejskiej, w sprawie wykładni, w trybie prejudycjalnym, przez Trybunał Sprawiedliwości Wspólnot Europejskich, Konwencji o ustanowieniu Europejskiego Urzędu Policji

WYSOKIE UMAWIAJĄCE SIĘ STRONY,

PODJEŁY następujące postanowienia, które są załączone do Konwencji:

Artykuł 1

Trybunał Sprawiedliwości Wspólnot Europejskich jest właściwy do orzekania w trybie prejudycjalnym, na warunkach określonych w niniejszym Protokole w sprawie wykładni Konwencji o ustanowieniu Europejskiego Urzędu Policji, zwanej dalej „Konwencją o Europolu.”

Artykuł 2

1. W formie deklaracji złożonej w chwili podpisania niniejszego Protokołu lub w każdej innej chwili w okresie późniejszym, Państwo Członkowskie może uznać kompetencje Trybunału Sprawiedliwości Wspólnot Europejskich do orzekania w trybie prejudycjalnym w sprawie wykładni Konwencji o Europolu na warunkach określonych w ustępie 2 litera a) lub litera b).

2. Państwo Członkowskie, składając deklaracje na podstawie ustępu 1, może wskazać, że:

a) każdy sąd lub trybunał tego państwa, którego orzeczenia nie podlegają zaskarżeniu według prawa krajowego, może zwrócić się do Trybunału Sprawiedliwości Wspólnot Europejskich z wnioskiem o rozpatrzenie w trybie prejudycjalnym pytania podniesionego w sprawie przed nim zawistej i dotyczącego ważności lub wykładni Konwencji o Europolu, jeżeli sąd lub Trybunał ten uzna, że decyzja w tej kwestii jest niezbędna do wydania wyroku;

lub

b) każdy sąd lub trybunał tego państwa może zwrócić się do Trybunału Sprawiedliwości Wspólnot Europejskich z wnioskiem o rozpatrzenie w trybie prejudycjalnym pytania podniesionego w sprawie przed nim zawistej i dotyczącego ważności lub wykładni Konwencji o Europolu, jeżeli sąd lub Trybunał uzna, że decyzja w tej kwestii jest niezbędna do wydania wyroku.

Artykuł 3

1. Stosuje się Protokół w sprawie Statutu Trybunału Sprawiedliwości Wspólnot Europejskich oraz regulamin wewnętrzny Trybunału Sprawiedliwości.

2. Zgodnie ze Statutem Trybunału Sprawiedliwości Wspólnot Europejskich, każde Państwo Członkowskie, niezależnie czy złożyło deklaracje na podstawie artykułu 2, jest uprawnione do przedłożenia dokumentów procesowych lub uwag na piśmie Trybunałowi Sprawiedliwości Wspólnot Europejskich w sprawach, które powstają na podstawie artykułu 1.

Artykuł 4

1. Protokół niniejszy podlega przyjęciu przez Państwa Członkowskie zgodnie z ich odpowiednimi wymogami konstytucyjnymi.

2. Państwa Członkowskie powiadamiają depozytariusza o spełnieniu swoich odpowiednich wymogów konstytucyjnych do przyjęcia niniejszego Protokołu i przekazują mu wszelkie deklaracje złożone na podstawie artykułu 2.

3. Niniejszy Protokół wchodzi w życie 90 dni po notyfikacji, określonej w ustępie 2, przez Państwo

Członkowskie, które, będąc członkiem Unii Europejskiej w dniu przyjęcia przez Radę aktu ustanawiającego niniejszy Protokół, jako ostatnie dopełni tej formalności. Jednakże, niniejszy Protokół wchodzi w życie najwcześniej równocześnie z Konwencją.

Artykuł 5

1. Niniejszy Protokół jest otwarty do przystąpienia każdego państwa, które staje się członkiem Unii Europejskiej.
2. Dokumenty przystąpienia są składane u depozytariusza.
3. Tekst niniejszego Protokołu w języku państwa przystępującego, sporządzony przez Radę Unii Europejskiej, jest autentyczny.
4. Niniejszy Protokół wchodzi w życie odnośnie do każdego przystępującego do niego Państwa w 90 dni po dacie złożenia jego dokumentów przystąpienia lub z datą wejścia w życie niniejszego Protokołu, jeśli nie wszedł on jeszcze w życie po upływie wspomnianego okresu 90 dni.

Artykuł 6

Każde Państwo stające się Państwem Członkowskim Unii Europejskiej oraz przystępujące do Konwencji o Europolu zgodnie z jej artykułem 46 przyjmuje postanowienia niniejszego Protokołu.

Artykuł 7

1. Zmiany niniejszego Protokołu mogą być zaproponowane przez każde Państwo Członkowskie, które jest Wysoką Umawiającą się Stroną. Każda propozycja zmiany zostaje przekazana depozytariuszowi, który przesyła ją Radzie.
2. Zmiany są przyjmowane przez Radę, która zaleca ich przyjęcie przez Państwa Członkowskie zgodnie z ich odpowiednimi wymogami konstytucyjnymi.
3. Zmiany ustanowione w ten sposób wchodzi w życie zgodnie z postanowieniami artykułu 4.

Artykuł 8

1. Sekretarz Generalny Rady Unii Europejskiej pełni funkcję depozytariusza niniejszego Protokołu.
2. Depozytariusz publikuje w Dzienniku Urzędowym Wspólnot Europejskich zawiadomienia, dokumenty lub komunikaty dotyczące niniejszego Protokołu.

En fe de lo cual, los plenipotenciarios abajo firmantes suscriben el presente Protocolo.

Til bekræftelse heraf har undertegnede befuldmægtigede underskrevet denne protokol.

Zu Urkund dessen haben die unterzeichneten Bevollmächtigten ihre Unterschriften unter dieses Protokoll gesetzt

Σε πίστωση των ανωτέρω, οι υπογράφοντες πληρεξούσιοι έθεσαν την υπογραφή τους κάτω από το παρόν πρωτόκολλο.

In witness whereof the undersigned Plenipotentiaries have signed this Protocol

En foi de quoi, les plénipotentiaires soussignés ont apposé leur signature au bas du présent protocole.

Dá fhiánú sin, chuir na Lánchumhachtaigh thíos - sínithe a lámh leis an bPrótacal seo.

In fede di che i plenipotenziari sottoscritti hanno apposto le loro firme in calce al presente Protocollo.

Ten blijke waarvan de ondergetekende gevolmachtigden hun handtekening onder dit Protocol hebben gesteld.

Em fé do que, os plenipotenciários abaixo assinados apuseram as suas assinaturas no final do presente protocolo.

Tämän vakuudeksi alla mainitut täysivaltaiset edustajat ovat allekirjoittaneet tämän pöytäkirjan.

Till bevis på detta har undertecknade befullmäktigade ombud undertecknat detta fördrag.

Hecho en un único ejemplar, en lenguas alemana, danesa, española, finesa, francesa, griega, inglesa, irlandesa, italiana, neerlandesa, portuguesa y sueca, siendo cada uno de estos textos igualmente auténtico.

Udfærdiget i ét eksemplar på dansk, engelsk, finsk, fransk, græsk, irsk, italiensk, nederlandsk, portugisisk, spansk, svensk og tysk, hvilke tolv tekster har samme gyldighed.

Abgefaßt in einer Urschrift in dänischer, deutscher, englischer, finnischer, französischer, griechischer, irischer, italienischer, niederländischer, portugiesischer, schwedischer und spanischer Sprache, wobei jeder Wortlaut.

Έγινε σε ένα μόνο αντίτυπο, στην αγγλική, γερμανική, γαλλική, δανική, ελληνική, ισπανική, ιταλική, ολλανδική, πορτογαλική, σουηδική και φινλανδική γλώσσα. Όλα τα κείμενα είναι εξίσου αυθεντικά.

Done in a single original in the Danish, Dutch, English, Finnish, French, German, Greek, Irish, Italian, Portuguese, Spanish and Swedish languages, each text being equally authentic.

Fait en un exemplaire unique, en langues allemande, anglaise, danoise, espagnole, finnoise, française, grecque, irlandaise, italienne, néerlandaise, portugaise et suédoise, chaque texte faisant également foi.

Arna dhéanamh i scríbhinn bhunaidh amháin sa Bhéarla, sa Danmhairgis, san Fhionlainnis, sa Fhraincis, sa Ghaeilge, sa Ghearmáinis, sa Ghréigis, san Iodáilis, san Ollainnis, sa Phortaingéilis, sa Spáinnis agus sa tSualainnis, agus comhúdarás ag gach ceann de na téacsanna sin.

Fatto in unico esemplare in lingua danese, finlandese, francese, greca, inglese, irlandese, italiana, olandese, portoghese, spagnola, svedese e tedesca, ciascun testo facente ugualmente fede.

Gedaan in één exemplaar in de Deense, de Duitse, de Engelse, de Finse, de Franse, de Griekse, de Ierse, de Italiaanse, de Nederlandse, de Portugese, de Spaanse en de Zweedse taal, zijnde elk der teksten gelijkelijk authentiek.

Feito em exemplar único, nas línguas alemã, dinamarquesa, espanhola, finlandesa, francesa, grega, inglesa, irlandesa, italiana, neerlandesa, portuguesa e sueca, fazendo igualmente fé todos os textos.

Tehty englannin-, espanjan-, hollannin-, iirin-, italian-, kreikan-, portugalin-, ranskan-, ruotsin-, saksan-, suomen- ja tanskankielisenä, ja jokainen teksti on yhtä todistusvoimainen.

Utfärdat i ett enda exemplar på danska, engelska, finska, franska, grekiska, iriska, italienska, nederländska, portugisiska, spanska, svenska och tyska språken, vilka texter är lika giltiga.

Pour le gouvernement du Royaume de Belgique

Voor de Regering van het Koninkrijk België

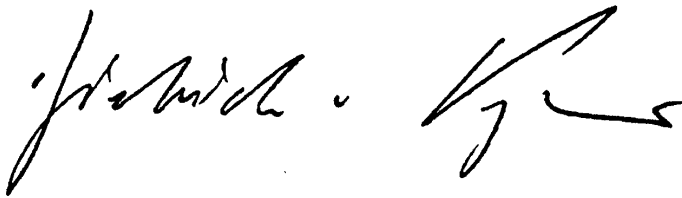
Für die Regierung des Königreichs Belgien

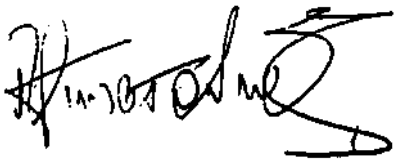
For regeringen for Kongeriget Danmark

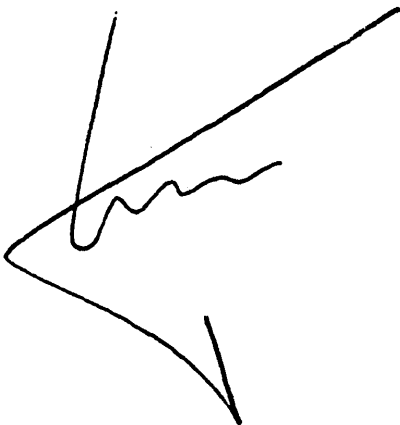
Für die Regierung der Bundesrepublik Deutschland

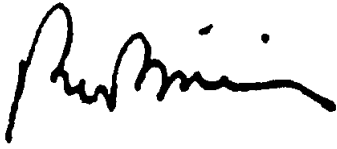
Για την Κυβέρνηση της Ελληνικής Δημοκρατίας

Por el Gobierno del Reino de España

Pour le gouvernement de la République française

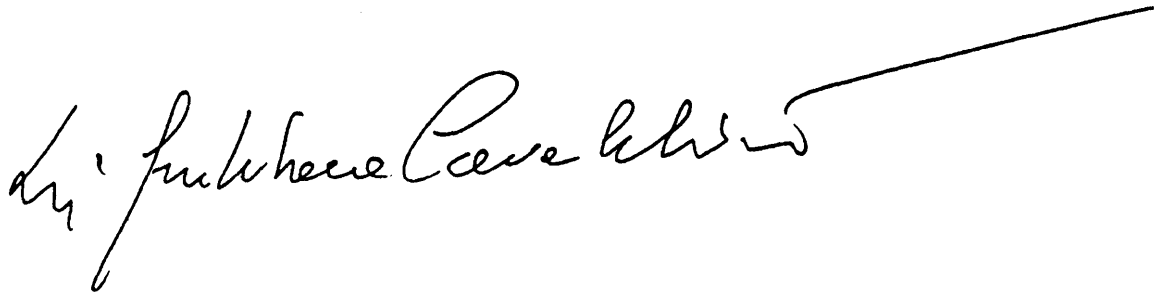

Thar ceann Rialtas na hÉireann

For the Government of Ireland

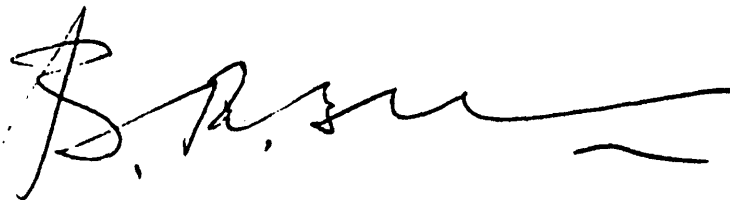
Per il Governo della Repubblica italiana

Pour le gouvernement du Grand - Duché de Luxembourg

Voor de Regering van het Koninkrijk der Nederlanden

Für die Regierung der Republik Österreich

Manfred Mair

Pelo Governo da República Portuguesa

Antti-Matti Kuiti

Suomen hallituksen puolesta

Stå. Sathé

På svenska regeringens vägnar

Paul Deegan

For the Government of the United Kingdom of Great Britain and Northern Ireland

Stephen Coon

DEKLARACJA

dotycząca jednoczesnego przyjęcia Konwencji o ustanowieniu Europejskiego Urzędu Policji oraz Protokołu w sprawie wykładni, w trybie prejudycjalnym, przez Trybunał Sprawiedliwości Wspólnot Europejskich, wspomnianej Konwencji

Przedstawiciele rządów Państw Członkowskich Unii Europejskiej zebrani w Radzie,

podpisując akt Rady ustanawiający Protokół w sprawie wykładni, w trybie prejudycjalnym, przez Trybunał Sprawiedliwości Wspólnot Europejskich Konwencji o ustanowieniu Europejskiego Urzędu Policji,

pragnąc zapewnić, by wykładnia wspomnianej Konwencji od momentu jej wejścia w życie była jak najbardziej efektywna i jednolita,

deklarują, że są skłonni podjąć właściwe działania w celu zapewnienia, by krajowe procedury przyjęcia Konwencji o ustanowieniu Europejskiego Urzędu Policji i Protokołu dotyczącego jej wykładni były dopełnione równocześnie w możliwie najkrótszym czasie.

En fe de lo cual, los plenipotenciarios abajo firmantes firman la presente declaración.

Til bekræftelse heraf har undertegnede befuldmægtigede underskrevet denne erklæring.

Zu Urkund dessen haben die unterzeichneten Bevollmächtigten ihre Unterschriften unter diese Erklärung gesetzt.

Σε πίστωση των ανωτέρω, οι υπογράφοντες πληρεξούσιοι έθεσαν την υπογραφή τους κάτω από την παρούσα δήλωση.

In witness whereof the undersigned Plenipotentiaries have signed this Declaration.

En foi de quoi, les plénipotentiaires soussignés ont apposé leurs signatures au bas de la présente déclaration.

Dá fhianá sin, chuir na Lánchumhachtaigh thíos - sínithe a lámh leis an Dearbhú seo.

In fede di che i plenipotenziari sottoscritti hanno apposto le loro firme in calce alla presente dichiarazione.

Ten blijke waarvan de ondergetekende gevolmachtigden hun handtekening onder deze Verklaring hebben gesteld.

Em fé do que, os plenipotenciários abaixo assinados apuseram as respectivas assinaturas no final da presente declaração.

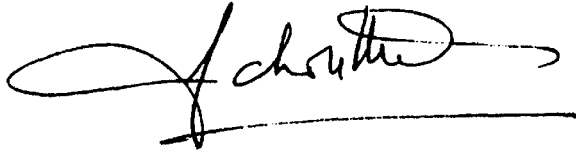
Tämän vakuudeksi alla mainitut täysivaltaiset edustajat ovat allekirjoittaneet tämän julistuksen.

Till bevis på detta har undertecknade befullmäktigade ombud undertecknat denna förklaring.

Pour le gouvernement du Royaume de Belgique

Voor de Regering van het Koninkrijk België

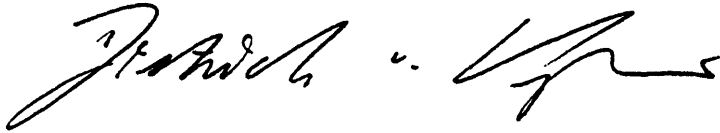
Für die Regierung des Königreichs Belgien

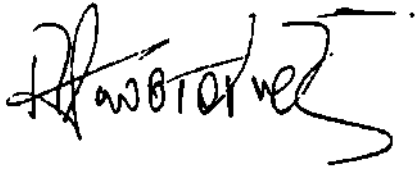
For regeringen for Kongeriget Danmark

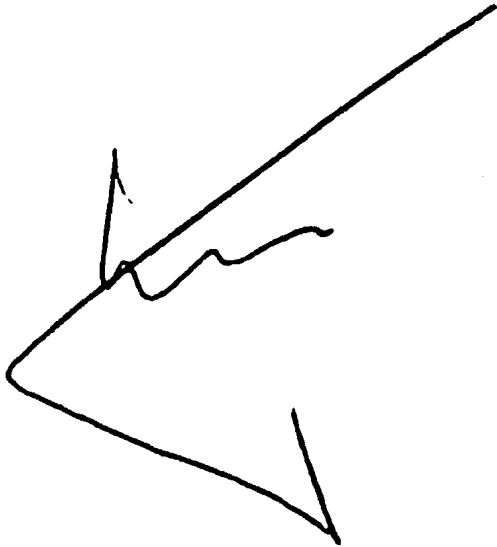
Für die Regierung der Bundesrepublik Deutschland

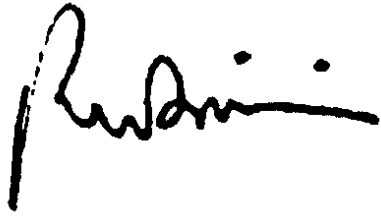
Για την Κυβέρνηση της Ελληνικής Δημοκρατίας

Por el Gobierno del Reino de España

Pour le gouvernement de la République française

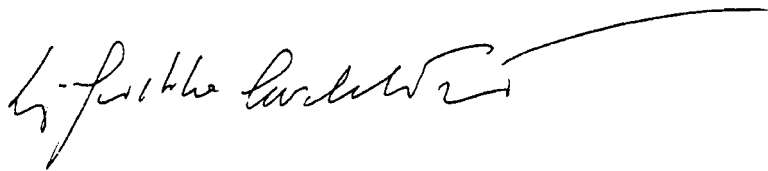

Thar ceann Rialtas na hÉireann

For the Government of Ireland

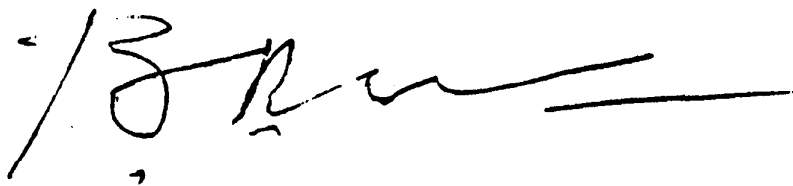
Per il Governo della Repubblica italiana

Pour le gouvernement du Grand - Duché de Luxembourg

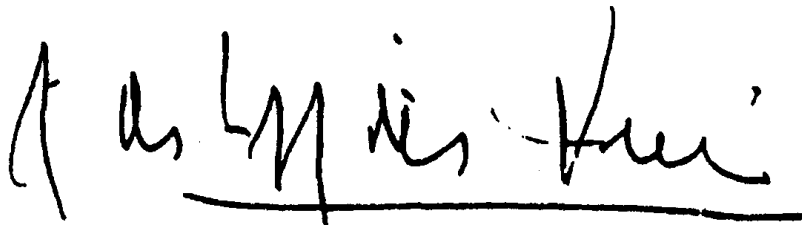
Voor de Regering van het Koninkrijk der Nederlanden

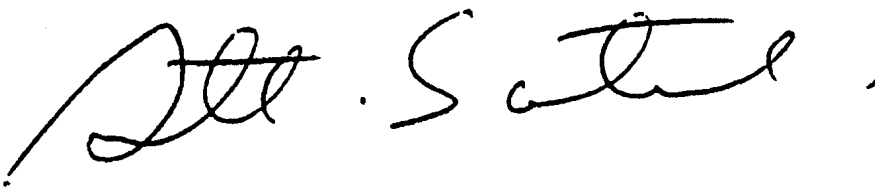
Für die Regierung der Republik Österreich

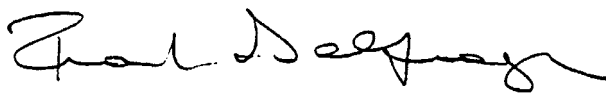
Pelo Governo da República Portuguesa

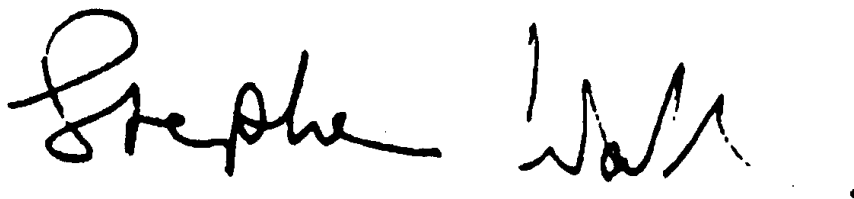
Suomen hallituksen puolesta

På svenska regeringens vägnar

For the Government of the United Kingdom of Great Britain and Northern Ireland.

Deklaracje złożone na podstawie artykułu 2

Podpisując niniejszy Protokół, zadeklarowały uznanie kompetencji Trybunału Sprawiedliwości zgodnie z trybem i zasadami ustanowionymi w artykule 2.

Republika Francuska i Irlandia zgodnie z procedurami ustanowionymi w artykule 2 ustęp 2 litera a);

Królestwo Belgii, Republika Federalna Niemiec, Republika Grecka, Republika Włoska, Wielkie Księstwo Luksemburga, Królestwo Niderlandów, Republika Austrii i Republika Portugalska zgodnie z procedurami ustanowionymi w artykule 2 ustęp 2 litera b).

DEKLARACJE

Królestwo Belgii, Republika Federalna Niemiec, Republika Grecka, Republika Włoska, Wielkie Księstwo Luksemburga, Królestwo Niderlandów, Republika Austrii i Republika Portugalska zastrzegają sobie prawo zapisu w prawie krajowym, że w przypadku gdy zostanie podniesione pytanie o wykładnię Konwencji o Europolu w sprawie zawisłej przed sądem lub trybunałem krajowym, którego decyzji nie można zaskarżyć zgodnie z przepisami prawa krajowego, taki sąd lub trybunał jest zobowiązany do przekazania sprawy Trybunałowi Sprawiedliwości.

Królestwo Szwecji złoży deklarację(-e) na jesieni 1996 roku; Królestwo Danii i Królestwo Hiszpanii złoży deklarację(-e) w momencie przyjęcia.

Rządy Belgii, Niderlandów i Luksemburga ponownie zwracają uwagę na konieczność osiągnięcia rozwiązania podobnego do przewidzianego na podstawie Protokołu dotyczącego właściwości przyznanej Trybunałowi Sprawiedliwości Wspólnot Europejskich wykładni Konwencji o wykorzystaniu technologii informatycznej do celów celnych i Konwencji o ochronie interesów finansowych Wspólnot.

Zgodnie ze swoim stanowiskiem dotyczącym przyznania właściwości Trybunałowi Sprawiedliwości Wspólnot Europejskich w aktach przyjętych na podstawie tytułu VI Traktatu o Unii Europejskiej, rząd Włoch uważa, że rozwiązanie podobne do tego przewidzianego na podstawie Protokołu powinny być przyjęte w przypadku Konwencji o wykorzystaniu technologii informatycznej do celów celnych i Konwencji o ochronie interesów finansowych Wspólnot.